

φάτι τὸν παράξενον αὐτὸν ἄνθρωπον καὶ ἐβγήκε ἀπὸ τὸ σπητάκι, κλαίων. Ποτὲ, εὐτε ὕστερα ἀπὸ ζημίας τοῦ Χρηματιστηρίου, δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ τέτοια περιφρόνησι γὰρ τὸν ἑαυτὸν τοῦ. Ὅταν ἐφθασε στὸ σπητι, ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ· ἀλλὰ ἡ συγκίνησις καὶ τὰ δάκρυα δὲν τὸν ἀφῆσαν. Τὸ ἀκόλουθο πρῶτ, ἦλθαν εἰς φύλακες καὶ κάτωχοι τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι εἶχαν δῆ τὸ πρῶτ τὸν ἄνθρωπον τοῦ μικροῦ σπητιοῦ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ κῆπο, νὰ διευθύνεται ἔπειτα στὴ θύρα καὶ νὰ ἐξαφανίζεται.

Ὁ τραπέζιτης εἰσῆλθε μὲ τοὺς ὑπηρετάς στὸ σπητάκι, ὅπου ἐβεβαιώθηκε γιὰ τὴ φυγὴ τοῦ δεσμώτου τοῦ.

Γιὰ νὰ μὴ ἐγείρῃ ἀνωφελεῖ σχόλια ἐπῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ φύλλο ποῦ περιεῖχε τὴ παραίτησι τοῦ δεσμώτου ἀπὸ τὰ ἐκατεμῦρια, καὶ ἀφ' οὗ ἐπέστρεψε στὸ σπητι, τὸ ἐκρυψε στὸ χρηματοκιβώτιόν τοῦ.

Ἡ Βυζαντινὴ Μουσικὴ.— Παρουσία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πολλῶν κληρικῶν καὶ ἄλλων κεκλημένων ἐγένετο ἐν τῷ Ὁδεῖφ Ἀθηνῶν ἐκτέλεσις ἐκκλησιαστικῶν μελῶν ὑπὸ τοῦ χοροῦ τῶν μαθητῶν τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς διευθύνοντος τοῦ καθηγητοῦ κ. Ψάχου. Ὁ κ. Ψάχος ὠμίλησε δι' ὀλίγων περὶ τῆς γεννήσεως καὶ διαπλάσεως τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ τῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, περαιῶν δ' ἐζήτησεν ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ μὴ παρεξηγηθῇ ἡ ἐπακολουθήσασα ἐκτέλεσις τοῦ «Ἁγίου ὁ Θεός» τοῦ ὁργοῦ Τρισαγίου τοῦ Ἐπιταφίου ὑπὸ βιολίου μετὰ διπλῆς συνηχητικῆς γραμμῆς (τὸ κοινὸς λεγόμενον ἰ σ ο ν) δι' Ἀρπαν, Βιολοντσέλλον καὶ βαθύχορδον καθ' ὅσον καὶ ἐνώπιον τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἶχε γίνῃ ὁμοίᾳ ὑπὸ διαδήμου βιολιστοῦ πρό τινος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν ὅπως ὁ Σ. Μητροπολίτης ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς νὰ ψάλλωσιν εἰς τινα τῶν Ναῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐθισθῶσιν εἰς τὸ ἀπὸ στασιδίου ψάλλειν καὶ τὸ φιλόθεον ποίμνιον ἀντιληφθῇ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸ ἐπιδάλλον τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς.

Ὁ «Ναστραδὶν Χόντζας».— Ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις θεάτρου τῆς Νεαπόλεως, ἐδόθη ἐσχάτως ἡ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον φ ἄ ρ ο α τοῦ κ. Γ. Βώκου,

ἥς τὴν ὑπόθεσιν παραλαμβάνομεν ἐκ τῶν «Ἀθηνῶν».

«Εἰς μακροσμένῃν ἀφρικανικὴν χώραν ὅπου δὲν ἔφθασεν ἀκόμη ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς ζῇ ὁ Ναστραδὶν Χόντζας. Εἶνε ἀκτῆμων καὶ ὅπως λέγει ὁ ἴδιος δὲν ἔχει ἰδικὰ του οὔτε εἰς τὸ σπῆτι του, οὔτε ἐπάνω του. Ζῇ εἰς βάρος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ διὰ τῆς εὐφύας του, κατορθώνει ν' ἀφοπλίσῃ τοὺς δανειστάς του καὶ ὅλους ἐκείνους, τῶν ὁποίων τὰ πράγματα κατακρατεῖ. Εἰς τὸ χωρίον τοῦ Ναστραδὶν διορίζεται νέος Βοεβόδας, πρότυπον βαρβάρου καὶ ὀρπακτικῆς διοικήσεως, ἐπειδὴ δὲ καὶ οὗτος ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ οἰκειοποιῇται τὰ ξένα πράγματα, συμπίπτει νὰ διαφιλονικῇ μετὰ τοῦ Ναστραδὶν Χόντζα ἓνα ξένο χωράφι.

Οἱ δανεισταὶ καὶ οἱ κλαπέντες παρὰ τοῦ Ναστραδὶν τὸν καταγγέλλουν εἰς τὸν Βοεβόδαν, ἀλλ' ὁ Ναστραδὶν ὑπόσχεται εἰς τοῦτον τὸ ξένον χωράφι καὶ ἐνῶ ὁ Βοεβόδας πρὸ μικροῦ μόλις ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐξορίσῃ τὸν Ναστραδὶν, ἦδη ἀπειλεῖ καὶ τιμωρεῖ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χόντζα. Ἀλλ' ὁ Ναστραδὶν δὲν βραδύνει ν' ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν Βοεβόδαν ὅτι δὲν ἔχει τίποτε ἐξανίσταται ὁ Βοεβόδας, ἀλλ' ὁ Ναστραδὶν τὸν ἀποκαλεῖ μικρὸν ἄνθρωπον, διότι ἐνῶ ἔχει τὴν ἐξουσίαν τοῦ τόπου εἰς χεῖράς του κάθεται καὶ χάνεται εἰς μικρὰ πράγματα καὶ τοῦ δίδει συμβουλὰς πῶς καὶ κατακλέψουν μαζὴ τὴν χώραν. Ὁ Βοεβόδας δέχεται, ἀλλὰ ἦδη σκέπτεται πῶς ν' ἀπαλλαχθῇ κατόπιν τοῦ συνενόχου του καὶ συλλαμβάνει κατὰ διάνοιαν σχέδιον ἐξοντώσεως τοῦ Ναστραδὶν. Οὗτος μαντεύει τὰ διανοήματα τοῦ Βοεβόδα καὶ ἐπωφελεῖται τῆς περιστάσεως, καθ' ἣν Ἑυρωπαϊκὴ Δύναμις ἐπέρχεται κατὰ τῆς χώρας, νὰ καταγγέλῃ τὸν Βοεβόδαν εἰς τὸν στρατηγὸν τῆς κατοχῆς ὡς ὀρπαγα, ὡς μάλιστα τοῦ ἐγχωρίου καὶ εὐρωπαϊκοῦ ἐμπορίου, ἐν ἐνὶ λόγῳ ὡς ληστήν.

Ὅμιλεῖ μὲ τόσῃν πειστικότητι, μὲ τόσῃν ἠθικὴν δύναμιν, ὥστε ὁ στρατηγὸς μένει ἐκπληκτος, διαδέλπει ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἓνα ἐντιμὸν ἄνδρα καὶ τοῦ προτείνει, ἐπειδὴ αὐτὸς μετὰ τοῦ στρατοῦ του θὰ προχωρήσῃ εἰς κατάκτησιν καὶ ἄλλων χωρῶν ν' ἀναλάβῃ τὴν τοπικὴν διοίκησιν. Ὁ Ναστραδὶν ἀρνείται, δὲν αἰσθάνεται ἐπαρκεῖς δυνάμεις νὰ δεχθῇ τὸ βάρος τόσης εὐθύνης, προσποιεῖται τὸν μετριόφρονα. Τοῦτο κάμνει ἰδιάζουσιν ἐντύπωσιν εἰς τὸν τζενεράλ Μπαμ-Μπούμ, ὁ ὁποῖος ἐπιμόνως τὸν παρακαλεῖ νὰ δεχθῇ, ἐνῶ ἡ γεροντοκόρη ἀδελφὴ τοῦ στρατηγοῦ εὐρίσκουσα εἰς τὸ μελαγχολικὸν πρόσωπον τοῦ Ναστραδὶν τὸν ἰδεώδη σύζυγον, τὸν ἐρωτεύεται καὶ αὐτὴ πρῶτη προβαίνει εἰς πρότασιν γάμου. Οἱ γάμοι τελοῦνται πρὸς χαρὰν ὅλων καὶ παρατίθεται καὶ τὸ γαμήλιον τραπέζι. Ἐνῶ ὁ στρατηγὸς φυλακίζει τὸν Βοεβόδαν καὶ ὅλους τοὺς δανειστάς τοῦ Ναστραδὶν, τούτου προτείνοντος ὅτι θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ τοὺς κρεμάσῃ. Ἐνῶ ὅλοι ζητωκραυγάζουν ὑπὲρ τοῦ νέου πρωθυπουργοῦ, ὁ Ναστραδὶν ζητεῖ τὴν ἄδειαν νὰ ἐκφωνήσῃ λόγον, νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατη-

γόν και τὸν λαὸν καὶ ν' ἀναπτύξη τὸ πρόγραμμά του.

Ἡ μουσικὴ τοῦ κ. Κοκκίνου ἐδῶ θαυματουρεῖ. Τὰ ὄργανα ἐπισημασμένα εἰς τὸ ἀκουσμά των ψευδο-λογιῶν τοῦ Ναστραδιν κάμνουν ὡραίας κακοφωνίας, ἐκφράζοντα ἄλλως καὶ τὸν ἐνδόμυχον φόβον τῆς ψυχῆς του μήπως οἱ παριστάμενοι ὑποπτεύ-σουν τὰ ψεῦδη του.

Ἡ δευτέρα πράξις δακνύει τὸν Ναστραδιν πρω-θυπουργὸν πλέον διοργανώνοντα στρατὸν, στόλον, δικαιοσύνην, διοίκησιν, ἀλλὰ καὶ φροντίζοντα ν' ἀπολαμβάνη τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς ἔφερεν. Ὁ στρατηγὸς λείπει καὶ ὁ Να-στραδιν εἶνε ἐλεύθερος νὰ ἐπιβάλλῃ φόρους καὶ νὰ διασκεδάῃ μὴ φοβούμενος τὸν ἐλεγχον κανενός. Τρέχει παντοῦ, γυρίζει μὲ τὸ αὐτοκίνητον καὶ ἔχει ἐννοουμένας. Ἡ σύζυγός του εἶνε ἐκφρων ἐκ τῆς ζηλοτυπίας.

Ζητεῖ νὰ τὸν συλλάβῃ παραβαίνοντα τὴν συζυ-γικὴν πίστιν, τὴν βοηθεῖ εἰς τοῦτο ὁ διπλωματικὸς πράκτωρ σενὸρ Κροκόδειλος, ἀντίζηλος τοῦ Να-στραδιν εἰς ἐρωτικὴν ὑπόθεσιν, ἀλλ' ὁ Ναστραδιν κατορθώνει νὰ διαφεύγῃ πάντοτε καὶ νὰ θριαμ-βεύῃ. Σειρὰ κωμικῶν σκηνῶν, παρεξηγήσεων καὶ ἐπεισοδίων ἀπεικονίζουν τὰ ἄθλα αὐτὰ τοῦ Να-στραδιν. Εἰς ἐρωτικὴν του ἐκστρατείαν ἐπωφε-λεῖται τῶν μέσων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀφίνων προσωρινῶς τὴν γοῦνάν του μεταμφιέζεται εἰς εὐρωπαῖον. Στενοχωρεῖται ὅμως πανταχόθεν, ἀπὸ τὴν σύζυγόν του, ἀπὸ τὴν σύζυγον τοῦ στρα-τηγοῦ, ἀπὸ τὸν σενὸρ Κροκόδειλον.

Ὁ στρατηγὸς ὅμως ἐπανέρχεται ἐκ τῆς νέας ἐκ-στρατείας νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος καὶ ὁ Ναστρα-διν θέλων νὰ τὸν θαυμάσῃ καὶ νὰ καταστήσῃ τὸν ἐλεγχόν του ἡμιώτερον δίδει μεγάλην ἐρρῆν εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ ξενοδοχείου Κοντινεντάλ, ὅπου εἶνε προσκεκλημένον ὅλον τὸ διπλωματικὸν σῶμα. Ὁ Κινέζος πρέσβυς, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἰαπωνίας Γιαμαγάτας καὶ ἡ σύζυγός του, ὁ σενὸρ Κροκόδει-λος καὶ ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Ναστραδιν ὁμιλεῖ μὲ ὅλους περὶ διεθνούς πολι-τικῆς, ἀλλὰ ἰδιαίτερος περιποιεῖται τὸν πρεσβευ-τὴν τῆς Ἑλλάδος, τὸν ὁποῖον λέγει, ὅτι συμπαθεῖ, διότι εὐρίσκει ὅτι τὸ κράτος του ἔχει πολλὴν ὁμοι-ότητα μὲ τὸ ἰδικόν του, αὐτὸς δὲ προσωπικῶς ἐρ-γάζεται παρὰ πολὺ ὑπὲρ τῶν δημοσίων ὑποθέσεων ὅπως καὶ ἐκεῖνος.

Ἐνῷ ἡ συναναστροφὴ εἶνε εἰς τὸ εὐθυμότερον σημεῖον, ἐνῷ ὁ Ναστραδιν χορεύει τὴν ρεζάν μὲ τὴν σύζυγον τοῦ στρατηγοῦ καὶ καυχᾶται, ὅτι εἶνε ἱκανὸς νὰ χορεύσῃ καὶ εἰς τὸ ταῖψ, ὁ ἐπιτελάρχης Γκλόρια ἔρχεται καὶ ἀναγγέλλει εἰς τὸν Τζενεράλ Μπαμ-Μποῦμ τρομερὰ πράγματα, ὅτι ὁ κόσμος ἐξω εἶνε ἄνω κάτω, ὅτι κάτι ὑποπτον ὡς συνωμοσία συμβαίνει. Ὁ στρατηγὸς τὸν ἐξαποστέλλει νὰ λάβῃ καλλιτέρας πληροφωρίας καὶ καθίσταται τέλος γνω-στὸν, ὅτι στάσις πληρωμῶν ἐξεργάγη καὶ στάσις. Αἱ ἄγριαι φωναὶ τοῦ πλήθους φθάνουν μέχρι τοῦ ξενοδοχείου καὶ ὁ στρατηγὸς ἀναγκάζεται νὰ δη-λώσῃ, ὅτι θὰ πληρώσῃ αὐτὸς διὰ νὰ καλύψῃ τὸ ἐλ-

λειμμα. Τότε πρὸ τῆς φοβερᾶς ἀληθείας καὶ τῶν αἰφνιδίων ἀποκαλύψεων, ὁ στρατηγὸς καθαιρεῖ τὸν Ναστραδιν Χόντζαν ἐκ τοῦ ἀξιώματος καὶ ἀπειλεῖ νὰ τὸν ἐξορίσῃ. Ἀλλ' ἡ ἀδελφὴ του πίπτει εἰς τοὺς πόδας του, δέχεται τὴν καθάρεισιν τοῦ συζύγου τῆς, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν ἐξορίαν του.

Ὁ στρατηγὸς μένει ἀνένδοτος. Παρεμβαίνει ὅμως ὁ Ἰάπων πρέσβυς καὶ παρακαλεῖ τὸν στρατηγὸν νὰ συγχωρήσῃ τὸν Ναστραδιν χάρις εἰς τὴν εὐφυΐαν του, ἡ ὁποία ἔχει δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἐπιεικειᾶς. Παρεμβαίνει καὶ ὁ πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος λέγων, ὅτι τὸ Κράτος τοῦ Ναστραδιν ἐν μικρογραφίᾳ εἶνε ὅπως ὁλος ὁ κόσμος. Παρεμβαίνει καὶ ἡ σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ καὶ ὁ Ναστραδιν καθαιρεῖται, ἀλλὰ τὸν ἀφίνουν ἡσυχον νὰ ἰδιοτεύσῃ.

Αὕτη ἐν ὀλίγοις εἶνε ἡ ὑπόθεσις ποικιλλομένη ὑπὸ ἐπεισοδίων, ἀνεκδότων καὶ κωμικῶν σκηνῶν.

Ἡ τρυπανοσωματιάδις.

Ἡ νόσος αὕτη ἡ ὁποία συνήθως λέγεται *ἀφρικανικὴ* *ληθαργία* ἢ νόσος τοῦ ἔτρου ὀφείλεται εἰς τὴν παρου-σίαν ἐντὸς τοῦ αἵματος τῶν ζώων τῶν τρυπανοσωμά-των ταῦτα εἶνε ὄργανισμοὶ μικροσκοπικοὶ, συνιστάμενοι ἐξ ἐνὸς καὶ μόνου κυττάρου, ἀνήκεισι δὲ εἰς τὰ κατώ-τατα ὄντα τοῦ βασιλείου τῶν ζώων τα πρωτόζωα ταῦτα, ἐπειδὴ διαβιοῦσιν ἐπὶ ἐτέρων ὄντων, ὧν τὸν ὄργανισμὸν οὐδὲως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βλέπτουσιν, ὀνομάζονται πα-ρασιτα.

Αὐτὰ λοιπὸν εἰσδύουσιν ἐντὸς τοῦ αἵματος τῶν δια-φόρων ζώων, ἀφοῦ μυῖα πρῶτον δῆξῃ τὰ ζῶα καὶ εἰς ἕλαστον εἶδος ζώων φαίνεται ὅτι ἀντιστοιχεῖ ἰδίῳ εἶδος τρυπανοσωμάτων. Διὰ τὸν ἄνθρωπον ὡς φορεὺς τῶν παρασίτων τούτων πρωτόζωων εἶνε ἡ μυῖα τσέ-τσέ, ἡ ὁποία ζῇ ἐν τῇ Ν. Ἀφρικῇ.

Ἐπὶ πολλῶν χρόνων ἐνόμιζον ὅτι ἡ λευκὴ φυλὴ δὲν προσεβάλλετο ὑπὸ τῆς νόσου, ἀλλ' ἀφ' ὅτου ὁ αἰτιολο-γικὸς παρέργωγος ἐγνώσθη καλλιτέρον, ἤχθησαν εἰς τὸ συμπεράσμα νὰ θεωρῶσι τὴν τρυπανοσωματίαν ὡς τὴν αἰτίαν πολλῶν μολύνσεων, τὰς ὁποίας ἄλλοτε ἀπέ-διδον εἰς τὴν ἀναιμίαν τῶν θερμῶν χωρῶν.

ΕΘΝΙΚΗ ΖΩΗ

Μολοντί τὰ συμπτώματα δὲν ἔχουσιν ἀκόμη ἐντελῶς καθορισθῆ, δύναται τις ὅμως νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ τρυπανοσωματίσας προκαλεῖ κατ' ἀρχὰς ἀτακτον πυρετόν, μεγάλην ἐξασθένεισιν, ὀδυνηρά οἰδήματα εἰς τοὺς πόδας, ἐσπερινὺς πυρετικὸς παροξυσμοὺς, κεφαλαλγίαν· ἔπειτα ἀνοφανέται ἡ πνευματικὴ ἀδράνεια· ὁ ἀσθενὴς δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ· καὶ τέλος ἐπέρχεται μία διαρκὴς ὑπνηλία, ἡ ὁποία μετὰ πάροδον δύο ἕως δέκα ἐτῶν ἐπιφέρει τὸν θάνατον.

Ἡ διάγνωσις τῆς ἀσθενείας ταύτης εἶνε πολὺ εὐκολοῦς κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον, κατὰ τὰς ἀρχὰς ὅμως, μόνῃ ἡ ἐξέτασις τοῦ αἵματος ἀναίρει πᾶσαν ἀμφιβολίαν. Ἀρκεῖ δὲ πρὸς τοῦτο μία ἀπλουστάτη μικροσκοπικὴ ἐξέτασις μιᾶς σταγόνης αἵματος ἐπὶ ἀντικειμενοφόρου καὶ καλυπτρίδος υδατίνης πλακός.

Ἡ νόσος τοῦ ὕπνου ἐφαίνετο κατ' ἀρχὰς ἀθιγράπτως. Πρὸ ὀλίγου ὅμως, διάφοροι συγγραφεῖς ἐσημείωσαν τὴν ἐνέργειαν τὴν ὁποίαν κέκτηνται αἱ χρωστικαὶ οὐσίαι ἐπὶ τῶν τρυπανοσωμάτων. Ἰδίως τὸ Γαμβιανὸν τρυπανόσωμα, τὸ ὁποῖον κατ' ἐξοχὴν εἶνε ἡ αἰτία τῆς ἀσθενείας ταύτης, εἶνε πολὺ εὐκρίστητον εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτοξύλης τὴν ὁποίαν δι' ἐνέσεων εἰσάγουσιν εἰς τὸ σῶμα.

Παρατηρήθη δὲ ὅτι δι' ἰσχυρῶν δόσεων τὰ συμπτώματα ἐβελτιώθησαν καὶ τὰ τρυπανοσώματα ἐξηφανίσθησαν ἐκ τοῦ οἵματος. Αἱ ὑποτροπαὶ εἶνε δυναταί, ἀλλὰ, διὰ προληπτικῶν ἐνέσεων, τὰς ἀποφεύγει τις καὶ δύναται τις ὀρισμένως νὰ ἐλπίζῃ ὅτι αἱ τοιαῦται θεραπεῖαι εἶνε καὶ ὀριστικά.

Ἐκεῖνοι δὲ οἱ ὁποῖοι πολὺ εἰργάσθησαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐκτός βεβαίως τοῦ Κῶχ, εἶνε οἱ κ. κ. Mesnil, Nicolle, Thomas, καὶ Martin.

Ἡ χρησιμοποίησις τοῦ ἀζώτου τῆς ἀτμοσφαιρας ἐν τῇ γεωργίᾳ.

Ἡ ἀπροσδόκητος ἐξάντλησις τῶν διαφόρων χρησιμωτάτων λιπασμάτων διὰ τὴν γεωργίαν, νιτρικῶν ὀξέων τοῦ Χιλί, προκάλεσε τὴν συζήτησιν νέων μέσων πρὸς παραγωγὴν ἀζωτούχων ἐνώσεων.

Ἡ ἠλεκτροχημεία ἔλυσε τὸ πρόβλημα, καὶ πλεῖστοι πᾶσι τρόποι ἐπιτρέπουσι τὴν οικονομικὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἐλατομυριῦν τόννων τῶν παραγῶν τοῦ ἀζώτου τῶν ἐτησίως ἐν Εὐρώπῃ χρησιμοποιούμενων ὑπὸ τοῦ ἀζώτου τῆς ἀτμοσφαιρας.

Καὶ εἴτω τὸ φλέγον ζήτημα τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ ἀζώτου ἐν τῇ γεωργίᾳ εὐρίσκειται λελυμένον κατόπιν τῶν τελευταίων φυσικο-χημικῶν ἀνακαλύψεων, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζουσιν μέσα πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὰς βιολογικὰς μεθόδους τὰς χρησιμοποιούσας τὸ ἀζώτον διὰ μέσου τῶν βακτηρίων τῶν διεσπαρμένων ἐπὶ τοῦ εἰδά-
φους.

Ἡ καταστροφὴ τῶν Τρικκάλων. — Ἐκ πλημύρας τοῦ Ἀθηναίου, παραποτάμου τοῦ Πηνειοῦ ἀπαίσια καὶ ἀνέλπιστος καταστροφὴ ἐπλήθυνε εἰς τὴν ὥραϊαν Θεσσαλικὴν πόλιν. Χίλια καὶ ἑκατὸν οἰκίαι κατέπεσαν, ὑπερεκατὸν ἄνθρωποι ἐπνίγησαν, δεκακισχίλιοι δὲ ἐρρίφθησαν εἰς τοὺς δρόμους γυμνοὶ, ἄστεγοι, πεινῶντες.

Ἐν τῇ πόλει μας συνέστη ἐπιτροπὴ ἐξ ἐγκρίτων ὁμογενῶν πρὸς συλλογὴν ἐράνων, ἐκφράζομεν δὲ τὴν εὐχὴν ὅπως πᾶσα εὐγενὴς Ἑλληνικὴ καρδιά ἀνταποκριθῇ καὶ τὴν φθορὰν ταύτην εἰς τοῦ καθήκοντος τὴν φωνήν.

Ὁ καπετὰν Φούφας. — Ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον πίπτουσιν ἐν τῇ Μακεδονικῇ γῇ οἱ τὸ ἰδεῶδες τῆς Πατρίδος συμβολίζοντες καὶ εἰς ταύτην ἀφοσιωμένοι μαχηταί. Εἰς τὸν λεδέντην ἥρωα Φούφαν ὁ ποιητὴς κ. Κωστῆς Παλαμᾶς ἀφιέρωσε τοὺς κάτωθι ὠραιότατους στίχους:

Σὲ κλαῖνε τοῦ χλωρότατου Μοναστηριοῦ τῆχθόνια,
σὲ διαλαλοῦν ἀπ' τὶς κορφὰς αἱ τοὶ Μακεδόνιτες.
Σιγαλὸς, ἡμερὸς καὶ ἀγνὸς κι' ἀντρεωμένος, καὶ εἴχες
τριαντάφυλλο στὴν ὄψι σου κι' ἀτσάλι στὴ καρδιά σου,
κι' ὀψώνουσιν, ὁμορφονίε, σὺν ἑνα κυπαρίσσι,
ποῦ τοῦ σαλεύει τὴν κορφή κι' ἐν ἀλαφρὸ ἀγεράκι,
κι' ἀπ' τὸν κορμὸ του πλάθεται τὸ δυνατό καράδι.
Στὸν τόπον πρὸ σκοτώθηκες φέτρως δένδρῳ παίρνουν
στᾶθια τευ ἡ νιὲς καὶ τοὺς βαθιοὺς ὀριστολιζοῦν κόρφους·
κι' ὅσοι τοῦ τρώνε τοὺς καρποὺς γίνονται παλληκάρια.

Τέλος Ἄγρας. — Ὁ καπετὰν Ἄγρας ἦτο δευτερότοκος υἱὸς τοῦ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποβιώσαντος ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέτου Ἀνδρέου Ἀγαπηνοῦ.

Ἐγεννήθη ἐν Ναυπλίῳ κατὰ τὸ 1881, ἐισήλθεν εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων τὸ ἔτος 1896 καὶ ἐξῆλθε πρῶτος κατὰ τὸ 1901 καταταχθεὶς ὡς ἀνθυπολοχαγὸς εἰς τὸ 7ον Σύνταγμα τοῦ Πεζικοῦ τὸ ἐν Ἀθήναις ὀδρεῖον. Μετὰ βραχεῖαν ἐν τῷ Συντάγματι του ὑπηρεσίαν παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ Διαδόχου καὶ ἐζήτησε νὰ μετατεθῇ εἰς τὴν Μεθόριον γραμμὴν χάριν μελετῶν. Ἐκεῖ ὑπηρετήσεν ἐπὶ τριετίαν ὀλόκληρον, περιελθὼν ὅλην τὴν Μεθόριον καταγινόμενος εἰς τοπογραφικὰς μελέτας καὶ εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς τουρκικῆς γλώσσης. Ἐπιστρέψας εἰς Ἀθήνας κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου 1906 παρητήθη τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς βουλγαρικῆς γλώσσης. Ἀνεχώρησε περὶ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου, ἡγούμενος σώματος ἀνταρτῶν ἐκ 30 περίπου ἀνδρῶν, διὰ τὴν Μακεδονίαν, πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν σφαζομένων ἐκεῖ ἀδελφῶν μας.

Ὁ τόσον ἐπιτυχῶς καὶ ἡρωικῶς δράσας νεαρὸς Ἄγρας ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ θῦμα ἀτίμου καὶ μυσδαρᾶς προδοσίας, συλληφθεὶς κατὰ τὴν 3' Ἰουνίου ὑπὸ βουλγαρικῆς συμμορίας καὶ μαρτυρικῶς δολοφονηθεὶς.